

skal jeg gerne slutte mig dertil. Jeg er ikke Fader til dette Barn og har ikke nogen sær Forkærlighed for Huslejeskatten, men jeg ser ikke rettere, end at saaledes som Sagerne staa i Djeblillet, er det snarest det af de fremkomne Forslag, mod hvilket der kan gøres færrest begrundede Indvendinger. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3dje Valgkreds (Wassard) udtalte i Gaar ifølge Bladenes Referater, at han var langt mere stemt for en Forhøjelse af Indkomstskatten. Ja, det kan jeg saa godt forstaa, at et Medlem af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse er, thi det vil al Tid være den nemmeste og bekvemteste Vej at gaa. Enhver ny Skat kræver et nyt Apparat, enhver Reform af en bestaaende Skat kræver langvarige og besværlige Forhandlinger og Overvejelser; men en Forhøjelse af Indkomstskatten er overmaade let gennemførlig, man skriver bare 4 pCt., hvor man før skrev 3 pCt., dermed er hele Arrangementet færdigt. Derfor kan jeg godt forstaa, at Kommunalbestyrelsen fra sit Standpunkt i og for sig vil foretrække en Forhøjelse af Indkomstskatten; men jeg maa tilstaa, at jeg finder, at denne Udvej er omtrent den fletteste af alle. Jeg tror for øvrigt, jeg kan henholde mig til, hvad jeg før udtalte, at det er en given Sag, at enhver Skat er mere eller mindre uretfærdig, rammer ubilligt og urigtigt paa forskellige Steder. Derfor er det netop en Fordel, at man har en Pluralitet af Skatteobjekter, thi derved kan der bringes Kompensation til Veje, idet den ene rammer ubilligt til den ene Side og den anden til den anden Side. Men naar man bliver staaende ved en Skat og stadig bliver ved at lægge paa den, forøger man Uretfærdighederne i en saadan Grad, at de blive utaalelige, og det er dog givet, at den kjøbenhavnske Indkomstskat i og for sig er saa langt fra at være en retfærdig Skat som vel nogen. Det er ofte nok fremhævet, og det er i sig selv saa indlysende, at det ikke kan være retfærdigt, at en Løge eller Kunstner, der ved sin rent personlige Virksomhed har f. Eks. 5,000 Kr. aarlig Indtægt, der hører op den Dag, han bliver alvorlig syg, bliver saa svag, at han maa standse sin Virksomhed, en Indtægt, af hvilken han maa lægge til Side for at sikre sin Alderdom og for at sikre sin Hustru og sine Børn — at en saadan Mand, siger jeg, skal svare samme Indkomstskat som den, der har 5,000 Kr. i Renter af sine Obligationer, der holde sig til hans Død, og efter hans Død gaa over til hans Hustru og Børn, saa at han ikke behøver at lægge til Side. Det kan ikke kaldes retfærdigt. Men dertil kommer, at i sin sam-

me Gennemførelse bliver Skatten altid uretfærdig, fordi der er en stor Masse Statteborgere, som meget vanskeligt kunne opgøre deres Indtægt, og som nære ganske urigtige Forestillinger om den virkelige Nettot og derfor blive ansatte mere eller mindre urigtigt. Navnlig paa Landet er dette Tilfældet. Den forrige ærede Valer var meget stemt for tvungen Selvangivelse; han syntes at mene, at det var af Hensyn til de store Indtægter, man var betænkelig derved. Jeg tror, det er af ganske andre Hensyn, jeg tror, det er netop af Hensyn til de mange Borgere, som ikke ere i Stand til paa rette Maade at opgøre deres Indtægt, og som derfor ved tvungen Selvangivelse blive udtatte for at komme til at gøre falsk Angivelse, uagtet de i Virkeligheden have været i god Tro. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at skal man gaa til en Forøgelse af Indkomstskatten ud over de 3 pCt., som ere fastslaaede i 1861, saa vil en Reform af Indkomstskatteloven først være nødvendig, og saa turde det være lige saa langvarigt og besværligt at føre en saadan Lov igennem som en hvilken som helst anden, uden at det dog er sikkert, at man naar et virkelig fyldestgørende Resultat i Retning af det attraaede Ideal: en retfærdig Bæftatning. — Der henvises ogsaa til, at der jo aabner sig andre Udgifter for Kjøbenhavns Kommune, navnlig ved den foreliggende Mulighed for en mellemkommunal Bæftatning. Ja, jeg vil derom kun sige, at denne mellemkommunale Bæftatning har nu staaet paa Dagsordenen i saa mange Aar, at jeg anser det for meget problematisk, om vi tør vente den i en nær Fremtid. Under alle Omstændigheder have vi til Dato ikke set noget fra det paagældende Udvalg, og det er vel tvivlsomt, selv om der nu i en nær Fremtid skulde fremkomme en Betæftning, om der da er naaet en saadan Enighed om denne meget vanskelige og omfattende Lov, saa at man tør vente den gennemført i de tilbageværende Uger ikke blot i dette Ting men ogsaa i det andet. Naar man har talt om den deri foreslaaede Skat paa Aktiefelsfaber, maa jeg for mit Vedkommende tilstaa, at jeg anser denne Skat for i og for sig absolut uretfærdig, for saa vidt det er en given Sag, at der betales to Gange Skat af samme Objekt. Jeg kan forstaa, at man af praktiske Grunde kan komme til en lempelig Bæftatning af Aktiefelsfaber; men saa snart man vil søge at tilvejebringe en skæffelig Indtægt for Kommunen ved Skat paa Aktiefelsfaber, bliver det nødvendigvis en uretfærdig Skat. Jeg tror ogsaa, at man noget maa have for Øje — i den Henseende er jeg